

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εκατόν Πενήντα

Ερμηνεία του Ιεζεκιήλ 37 και η Σημασία του για τις Έσχατες Ημέρες

Jeff Pippenger

2024-03-21

Αφού ο Ιεζεκιήλ περιγράφει τη διαδικασία με την οποία τα δύο έθνη γίνονται ένα, κατόπιν δηλώνει ότι το έθνος θα κυβερνάται από τον βασιλιά Δαβίδ, ότι θα συνάψει διαθήκη μαζί τους και ότι η σκηνή Του θα είναι μαζί τους.

Και δεν θα μολυνθούν πλέον με τα είδωλά τους, ούτε με τα βδελύγματά τους, ούτε με καμία από τις παραβάσεις τους· αλλά θα τους σώσω από όλους τους τόπους της κατοικίας τους, όπου αμάρτησαν, και θα τους καθαρίσω· και αυτοί θα είναι λαός μου, και εγώ θα είμαι Θεός τους. Και ο δούλος μου Δαβίδ θα είναι βασιλιάς επάνω τους· και όλοι αυτοί θα έχουν έναν ποιμένα· θα πορεύονται επίσης σύμφωνα με τις κρίσεις μου, και θα τηρούν τα διατάγματά μου, και θα τα εκτελούν. Και θα κατοικήσουν στη γη που έδωσα στον δούλο μου τον Ιακώβ, όπου κατοίκησαν οι πατέρες σας· και θα κατοικήσουν σε αυτήν, αυτοί και τα παιδιά τους και τα παιδιά των παιδιών τους, στους αιώνες· και ο δούλος μου Δαβίδ θα είναι άρχοντάς τους στον αιώνα. Και ακόμη θα συνάψω με αυτούς διαθήκη ειρήνης· θα είναι αιώνια διαθήκη με αυτούς· και θα τους εγκαταστήσω, και θα τους πληθύνω, και θα θέσω το αγιαστήριό μου στο μέσον τους στους αιώνες. Και η σκηνή μου επίσης θα είναι μαζί τους· ναι, εγώ θα είμαι Θεός τους, και αυτοί θα είναι λαός μου. Και τα έθνη θα γνωρίσουν ότι εγώ, ο Κύριος, αγιάζω τον Ισραήλ, όταν το αγιαστήριό μου θα είναι στο μέσον τους στους αιώνες. Ιεζεκιήλ 37:23–28.

Το τριακοστό έβδομο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ παρέχει μία εξαιρετικά λεπτομερή παρουσίαση της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Οι δύο ράβδοι πρόκειται να καταστούν ένα έθνος, όταν η θεότητα ενωθεί με την ανθρωπότητα, και θα έχουν έναν βασιλέα επάνω τους. Το ένα έθνος είναι η εκκλησία του Θεού των εσχάτων ημερών, οι οποίοι είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Οι δύο ράβδοι είναι οι δύο περίοδοι διασκορπισμού των βορείου και νοτίου βασιλείων του Ισραήλ. Αυτές οι δύο ράβδοι είναι εκείνοι τους οποίους ο Παύλος προσδιορίζει ως το «σώμα», όταν επίσης προσδιορίζει τον Χριστό ως την «κεφαλή» αυτού του σώματος. Ο Ιεζεκιήλ προσδιορίζει την «κεφαλή» του Παύλου ως «τον βασιλέα Δαβίδ» και το «σώμα» ως «ένα έθνος».

Στο μήνυμα που δόθηκε στον Αντβεντισμό το 1856, όπως αυτό εκπροσωπείται από την ημιτελή σειρά περί των «επτά καιρών» του Hiram Edson το 1856, ο Edson αναφέρεται στην προφητεία του Ησαΐα, στο έβδομο κεφάλαιο, περί εξήντα πέντε ετών, ως στο βιβλικό σημείο αναφοράς για τα σημεία ενάρξεως αμφοτέρων των περιόδων των επτά καιρών. Η χρονική προφητεία των εξήντα πέντε ετών τίθεται μέσα σε ένα αινιγματικό πλαίσιο, παρόμοιο με τα χωρία στο βιβλίο της Αποκαλύψεως που λένε: «ὁ ἔχων ὄτα, ἀκουέτω». Εάν έχετε οφθαλμούς που δύνανται να διακρίνουν και ὠτα που δύνανται να κατανοούν, υπάρχει κάτι πολύ θαυμαστό σε εκείνο το χωρίο.

Διότι κεφαλή τῆς Συρίας εἶναι ἡ Δαμασκός, καὶ κεφαλή τῆς Δαμασκοῦ ὁ Ρεσίν· καὶ ἐντὸς ἐξήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ὁ Ἐφραὶμ θέλει συντριφθῆ, ὥστε νὰ μὴ εἶναι λαός. Καὶ κεφαλή τοῦ Ἐφραὶμ εἶναι ἡ Σαμάρεια, καὶ κεφαλή τῆς Σαμαρείας ὁ υἱὸς τοῦ Ρεμαλία. Ἐὰν δὲν πιστεύσητε,

βεβαίως δὲν θέλετε στερεωθῆ. Ἡσαΐας 7:8, 9.

Ἡ προφητεία των ἐξήντα πέντε ἐτῶν ἀρχισε το 742 π.Χ., και μέσα σε αυτά τα ἐξήντα πέντε ἐτη, δεκαεννέα χρόνια ἀργότερα, το 723 π.Χ., το βόρειο βασίλειο του Ἰσραήλ οδηγήθηκε σε αἰχμαλωσία ἀπὸ την Ἀσσυρία, και ὅταν τα ἐτη ἐκεῖνα ἐληξαν, το 677 π.Χ., ο Μανασσῆς αἰχμαλωτίστηκε ἀπὸ τη Βαβυλώνα. Ἀυτά τα ἐξήντα πέντε ἐτη ἀντιπροσωπεύθηκαν ἐπίσης στις ἐκπληρώσεις του τέλους των διασκορπισμῶν των δύο ἐθνῶν, τα οποία ἐπρόκειτο να γίνουν μία ράβδος στην ἀφήγηση του Ἰεζεκιήλ. Σηματοδότησαν, ἀντιστοίχως, τα ἐτη 1798, 1844 και 1863. Στα ἐδάφια που προσδιορίζουν το μήνυμα το οποίο ἀπορρίφθηκε το 1863 ὑπάρχει μία ἰδιαίτερη προφητική ἀποκάλυψη, μέσα στην οποία εἶναι διατυπωμένη ἡ προφητεία.

Εἶναι ἡ ἀποκάλυψη ὅτι ἡ «κεφαλή» ἐνός ἐθνους εἶναι ἡ πρωτεύουσά του, και ὅτι ἡ «κεφαλή» της πρωτεύουσας εἶναι ὁ βασιλιάς. Παρέχει δύο μάρτυρες γι' αὐτὴν την ἀποκάλυψη, και ἐπειτα φέρνει ολόκληρη την προφητεία και την ἀποκάλυψη στο συμπέρασμά τους με το αἰνίγμα ὅτι: «Ἐὰν δὲν πιστεύσητε, βεβαίως δὲν θέλετε στερεωθῆ.» Ἐὰν δὲν πιστεύετε ὅτι ὁ βασιλιάς εἶναι ἡ κεφαλή, και ὅτι ἡ κεφαλή εἶναι ἡ πρωτεύουσα, τότε δὲν θα στερεωθεῖτε.

Το ἐθνος του Ἰεζεκιήλ, το οποίο παράγεται με τη συνένωση των δύο ράβδων των βόρειου και νότιου βασιλείων, ἐπρόκειτο να ἔχει ἕναν βασιλέα, ὁ οποίος εἶναι κεφαλή, ἡ οποία εἶναι ἡ πρωτεύουσα πόλη του ἐθνους. Ολόκληρο το χωρίο του Ἰεζεκιήλ ομιλεῖ περὶ των προφητικῶν χαρακτηριστικῶν της σφραγίσεως των εκατῶν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, ἡ οποία ἀντιπροσωπεύει τη συνένωση της Θεότητος με την ἀνθρωπότητα κατὰ την περίοδο του ἤχου της ἐβδόμης σάλπιγγος του Ἰσλάμ του τρίτου ἀλίμονο.

Αἱ ἡμέραι τῆς σαλπίσεως τῆς Ἐβδόμης Σάλπιγγος, ἐν τῷ δεκάτῳ κεφαλαίῳ τῆς Ἀποκαλύψεως, ἤρξαντο ὅτε ἔμελλε νὰ εἶναι «χρόνος οὐκέτι», ὅπερ ἦτο ἡ 22α Ὀκτωβρίου 1844, ὅτε ὁ τρίτος ἄγγελος ἔφθασε. Κατ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖον ὁ Ἰωάννης ἐβίωσε τὴν πικρίαν ἐκείνης τῆς ἡμερομηνίας, και τότε και ἐκεῖ ἐδόθη εἰς αὐτὸν ἡ ἐντολή νὰ μετρήσῃ τὸν ναόν, ἀλλὰ νὰ παραλείψῃ τὴν ἱστορίαν τῶν χιλίων διακοσίων ἐξήκοντα ἐτῶν τοῦ καταπατήματος τοῦ ἁγιαστηρίου και τοῦ στρατεύματος, διότι ἡ περίοδος αὕτη ἐδόθη εἰς τὰ ἔθνη.

Και ὁ ἄγγελος, τον οποίο εἶδα να στέκεται ἐπάνω στη θάλασσα και ἐπάνω στη γῆ, ὕψωσε το χέρι του στον οὐρανό, και ὀρκίσθηκε σ' Ἐκεῖνον που ζει στους αἰῶνες των αἰῶνων, ὁ οποίος δημιούργησε τον οὐρανό και ὅσα εἶναι μέσα σ' αὐτόν, και τη γῆ και ὅσα εἶναι μέσα σ' αὐτήν, και τη θάλασσα και ὅσα εἶναι μέσα σ' αὐτήν, ὅτι χρόνος δὲν θα ὑπάρχει πλέον· ἀλλὰ κατὰ τις ἡμέρες της φωνῆς του ἐβδόμου ἀγγέλου, ὅταν πρόκειται να σαλπίσει, θα ἐκπληρωθεῖ το μυστήριον του Θεοῦ, ὅπως ἀνήγγειλε στους δούλους Του τους προφῆτες. Και ἡ φωνή, την οποία ἀκουσα ἀπὸ τον οὐρανό, μίλησε πάλι μαζί μου και εἶπε: Πήγαινε, πάρε το μικρό βιβλίον που εἶναι ἀνοιγμένο στο χέρι του ἀγγέλου, ὁ οποίος στέκεται ἐπάνω στη θάλασσα και ἐπάνω στη γῆ.

Και πήγα προς τον ἄγγελο και του εἶπα: Δώσε μου το μικρό βιβλίον. Και μου εἶπε: Πάρε το και κατάφαγέ το· και θα πικράνει την κοιλιά σου, ἀλλὰ στο στόμα σου θα εἶναι γλυκό σαν μέλι. Και πήρα το μικρό βιβλίον ἀπὸ το χέρι του ἀγγέλου και το κατάφαγα· και στο στόμα μου ἦταν γλυκό σαν μέλι· και μόλις το ἔφαγα, ἡ κοιλιά μου πικράνθηκε. Και μου εἶπε: Πρέπει πάλι να

προφητεύσεις ενώπιον πολλών λαών και εθνών και γλωσσών και βασιλέων. Και μου δόθηκε ένα καλάμι όμοιο με ράβδο· και ο άγγελος στάθηκε, λέγοντας: Σήκω και μέτρησε τον ναό του Θεού και το θυσιαστήριο και εκείνους που προσκυνούν μέσα σ' αυτόν. Αλλά την αυλή που είναι έξω από τον ναό άφησέ την έξω και μη τη μετρήσεις, επειδή δόθηκε στους εθνικούς· και την αγία πόλη θα την πατήσουν κάτω σαράντα δύο μήνες. Αποκάλυψις 10:5–11:2.

Ο ναός τον οποίο ο Ιωάννης επρόκειτο να μετρήσει στις 22 Οκτωβρίου 1844 ήταν ο ναός που είχε προσκυνητές «έν αυτόν». Η αυλή έπρεπε να αφηθεί έξω. Ο ναός που έχει θυσιαστήριο, και που επίσης έχει προσκυνητές εντός αυτού, είναι τα Άγια του επουρανίου αγιαστηρίου. Υπήρχε θυσιαστήριο στην αυλή, αλλά αυτό έπρεπε να αφηθεί έξω· έτσι, το μόνο άλλο θυσιαστήριο στο αγιαστήριο του Θεού είναι το θυσιαστήριο του θυμιάματος, το οποίο βρίσκεται στα Άγια. Κατά την έλευση του τρίτου αγγέλου το 1844, η οποία προτυποποιούσε την έλευση του τρίτου αγγέλου κατά την έναρξη του καιρού της σφράγισης στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, ο ναός αποτελούνταν μόνον από δύο διαμερίσματα.

Ο Άγιος Τόπος ήταν σύμβολο της Εκκλησίας, την οποία ο Παύλος προσδιορίζει ως το σώμα, και τα Άγια των Αγίων ήταν σύμβολο της κεφαλής του σώματος. Ο Άγιος Τόπος είναι σύμβολο της ανθρωπότητας, και τα Άγια των Αγίων είναι το σύμβολο της θεότητας. Το θυσιαστήριο και ο καπνός που ανέβαινε από το θυσιαστήριο, ο οποίος υψωνόταν και εισερχόταν στα Άγια των Αγίων, αντιπροσωπεύουν το σημείο όπου η ανθρωπότητα συνδεόταν με τη θεότητα. Το ανθρώπινο γένος μπορεί να εισέλθει στα Άγια των Αγίων μόνο διά της πίστεως, αλλά η εμπειρία των πιστών βρίσκεται στον Άγιο Τόπο.

Εκεί πρόκειται να τρέφονται από τον Λόγο του Θεού, όπως παριστάνεται από τους άρτους επάνω στην τράπεζα της προθέσεως. Εκεί πρόκειται να αφήνουν το φως τους να λάμπει ενώπιον των ανθρώπων και να δοξάζουν τον επουράνιο Πατέρα τους, όπως παριστάνεται από την επτάφωτη λυχνία, η οποία, όπως πληροφορούμεθα, συμβολίζει την Εκκλησία. Εκεί πρόκειται να συνδέονται με τη θεότητα, καθώς οι προσευχές τους ανέρχονται μαζί με τις αρετές του Χριστού στην ίδια την παρουσία του Θείου.

Από το 1798 έως το 1844, ο Αρχιτέκτων του Ναού ήγειρε έναν ναό της ανθρωπότητας, τον οποίον προόριζε να ενώσει με τον ναό της θεότητός Του, αλλά η ανθρωπότητα επαναστάτησε. Από το 2001, ανυψώνει εκ νέου τον ναό της ανθρωπότητας, ο οποίος παριστάνεται ως οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Κατά τον Ιεζεκιήλ, ο «βασιλεύς Δαβίδ» πρόκειται να βασιλεύσει επί του έθνους, το οποίο μεταμορφώνεται από κοιλάδα νεκρών ξηρών Λαοδικειακών οστών σε ισχυρό στράτευμα, το οποίο υψώνεται ως σημαία κατά τον προσεχή νόμο της Κυριακής.

Το νότιο βασίλειο του Ιούδα ήταν εκεί όπου βρισκόταν η πρωτεύουσα, η Ιερουσαλήμ, και το έθνος, ο βασιλιάς και η πρωτεύουσα αντιπροσωπεύουν την «κεφαλή». Βεβαίως, εάν πιστεύετε, θα στερεωθείτε. Στη σχέση μεταξύ του βόρειου και του νότιου βασιλείου, ο Ιούδας ήταν η «κεφαλή»· εκεί βρισκόταν η πρωτεύουσα, και είναι η πόλη την οποία ο Κύριος εξέλεξε για να θέσει το όνομά Του. Το βόρειο βασίλειο ήταν το «σώμα». Εξαιτίας της αποστασίας του Σολομώντα, ο Κύριος ήγειρε αντιπάλους εναντίον του Σολομώντα. Ένας από εκείνους τους αντιπάλους ήταν ο Ιεροβοάμ, ο οποίος έγινε ο πρώτος βασιλιάς του διηρημένου βόρειου βασιλείου του Ισραήλ.

Και Ἰεροβοάμ ὁ υἱὸς τοῦ Ναβάτ, Ἐφραθαῖος ἐκ Σαρηδά, δούλος τοῦ Σολομώντος, τοῦ οὐοίου τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς ἦτο Σερούά, γυνὴ χήρα, καὶ αὐτὸς ἐσήκωσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ βασιλέως. Καὶ αὕτη ἦτο ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ἐσήκωσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ βασιλέως· ὁ Σολομὼν ὠκοδόμησε τὸ Μιλλῶ, καὶ ἀνεσκεύασε τὰ ρήγματα τῆς πόλεως Δαβὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Καὶ ὁ ἀνὴρ Ἰεροβοάμ ἦτο δυνατὸς ἐν ἀνδρεία· καὶ ὁ Σολομὼν, ἰδὼν τὸν νέον ὅτι ἦτο ἐπιμελής, κατέστησεν αὐτὸν ἄρχοντα ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἐπιστασίαν τοῦ οἴκου Ἰωσήφ. Καὶ ἐγένετο ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ, ὅτε ὁ Ἰεροβοάμ ἐξῆλθεν ἐκ Ἰερουσαλήμ, ὅτι ὁ προφήτης Ἀχιά, ὁ Σηλωνίτης, εὔρεν αὐτὸν ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ εἶχεν περιβληθῆ νέον ἱμάτιον· καὶ οἱ δύο ἦσαν μόνοι ἐν τῷ ἄγρῳ. Καὶ ὁ Ἀχιάς ἔλαβε τὸ νέον ἱμάτιον τὸ ἐπ' αὐτοῦ καὶ διέσχισεν αὐτὸ εἰς δώδεκα τεμάχια· καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἰεροβοάμ· Λάβε εἰς σεαυτὸν δέκα τεμάχια· διότι οὕτω λέγει Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ· Ἰδοὺ, ἐγὼ θέλω διαρρήξει τὴν βασιλείαν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Σολομώντος, καὶ θέλω δώσει εἰς σὲ δέκα φυλάς· (πλὴν μία φυλὴ θέλει μείνει εἰς αὐτὸν, χάριν τοῦ δούλου μου Δαβὶδ, καὶ χάριν τῆς Ἰερουσαλήμ, τῆς πόλεως ἣν ἐξέλεξα ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ·)

Διότι με εγκατέλειψαν καὶ προσκύνησαν τὴν Ἀστάρτη, τὴ θεὰ τῶν Σιδωνίων, τὸν Χεμῶς, τὸν θεὸ τῶν Μωαβιτῶν, καὶ τὸν Μιλχόμ, τὸν θεὸ τῶν υἰῶν Ἀμμὼν, καὶ δὲν περπάτησαν στὶς οδοὺς μου, ὥστε νὰ πράττουν τὸ εὐθὺ ἐνώπιόν μου καὶ νὰ τηροῦν τὰ διατάγματά μου καὶ τὶς κρίσεις μου, καθὼς ἐπράξε ὁ Δαβὶδ ὁ πατέρας του. Πλὴν ὁμως, δὲν θὰ ἀφαιρέσω ολόκληρη τὴ βασιλεία ἀπὸ τὸ χέρι του· ἀλλὰ θὰ τὸν καταστήσω ἄρχοντα ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς του, χάριν τοῦ Δαβὶδ τοῦ δούλου μου, τὸν οὐοίο ἐξέλεξα, ἐπειδὴ τήρησε τὶς ἐντολές μου καὶ τὰ διατάγματά μου. Ἀλλὰ θὰ ἀφαιρέσω τὴ βασιλεία ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ υἱοῦ του καὶ θὰ τὴ δώσω σὲ σένα, δηλαδὴ τὶς δέκα φυλές. Καὶ στὸν υἱὸ του θὰ δώσω μία φυλὴ, ὥστε ὁ Δαβὶδ ὁ δούλος μου νὰ ἔχει πάντοτε λύχνο ἐνώπιόν μου στὴν Ἰερουσαλήμ, τὴν πόλη που ἐξέλεξα γιὰ νὰ θέσω ἐκεῖ τὸ ὄνομά μου. Α΄ Βασιλέων 11:26–36.

Τὸ ἔθνος που δημιουργήθηκε ὅταν ὁ Ἰεζεκιὴλ ἔνωσε τὰ δύο ραβδιὰ ἐπρόκειτο νὰ ἔχει τὸν «Δαβὶδ» ὡς βασιλιά, καὶ ὁ Δαβὶδ βασιλεύει ἀπὸ τὴν Ἰερουσαλήμ, ἡ οὐοία εἶναι ἡ πρωτεύουσα πόλη ὁπου ὁ Θεὸς ἐπέλεξε νὰ θέσει τὸ ὄνομά Του. Οἱ δέκα βόρειες φυλές ἦσαν σύμβολο τοῦ σώματος, καὶ ἡ Ἰερουσαλήμ ἦταν τὸ σύμβολο τῆς κεφαλῆς. Ἐξαιτίας τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ Μανασσή, ὁ Ἰούδας ὠδηγήθηκε ἀχμάλωτος στὴ Βαβυλώνα τὸ 677 π.Χ., ἀρχίζοντας ἔτσι ἡ διασπορά τῶν «επτὰ καιρῶν» ἐναντίον τοῦ νοτίου βασιλείου. Κατὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ὁ Κύριος ἀπέρριψε τὴν Ἰερουσαλήμ.

Παρ' ὅλα ταῦτα, ὁ Κύριος δὲν ἀπεστράφη ἀπὸ τὴν ἔξαψιν τῆς μεγάλης οργῆς αὐτοῦ, με τὴν οὐοίαν ἐξήφθη ὁ θυμὸς αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἰούδα, ἐξαιτίας πάντων τῶν παροργισμῶν με τοὺς οὐοίους ὁ Μανασσῆς τὸν παρώργισε. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος· Θέλω ἀπομακρύνει καὶ τὸν Ἰούδα ἐκ τῆς ἐνώπιόν μου, καθὼς ἀπεμάκρυνα τὸν Ἰσραὴλ, καὶ θέλω ἀπορρίψει τὴν πόλιν ταύτην, τὴν Ἰερουσαλήμ, τὴν οὐοίαν ἐξέλεξα, καὶ τὸν οἶκον περὶ τοῦ οὐοίου εἶπα, Τὸ ὄνομά μου θέλει εἰσθαι ἐκεῖ. Β΄ Βασιλέων 23:26, 27.

Ἦταν ὁ «οἶκος» στὴν Ἰερουσαλήμ ὁπου ἐπέλεξε νὰ θέσει τὸ ὄνομά Του, καὶ ἡ πόλη καὶ ὁ οἶκος ἀπορρίφθηκαν, ἀλλὰ δόθηκε ὑπόσχεση μέσω τοῦ Ζαχαρία ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἐξέλεγε καὶ πάλι τὴν Ἰερουσαλήμ.

Και ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου καὶ εἶπεν· Κύριε τῶν δυνάμεων, ἕως πότε δὲν θέλεις ἐλεήσει τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὰς πόλεις τοῦ Ἰούδα, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἠγανάκτησας ταῦτα τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη; Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Κύριος πρὸς τὸν ἄγγελον τὸν λαλοῦντα μετ' ἐμοῦ με λόγους ἀγαθοὺς καὶ λόγους παρηγορίας. Καὶ εἶπεν πρὸς ἐμέ ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν μετ' ἐμοῦ· Κήρυξον λέγων· Οὕτω λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων· Ζηλοτυπῶ διὰ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ διὰ τὴν Σιών μὲ μέγαν ζῆλον. Καὶ εἶμαι σφόδρα ὀργισμένος ἐναντίον τῶν ἐθνῶν τῶν ἀμερίμων· διότι ἐγὼ ὠργίσθην ὀλίγον, ἐκεῖνοι δὲ συνετέλεσαν εἰς τὴν θλίψιν. Διὰ τοῦτο οὕτω λέγει ὁ Κύριος· Ἐπέστρεψα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ μὲ οἰκτιρμούς· ὁ οἶκός μου θέλει οἰκοδομηθῆ ἐν αὐτῇ, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, καὶ στάθμη θέλει ἐκταθῆ ἐπὶ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἔτι κήρυττε, λέγων· Οὕτω λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων· Αἱ πόλεις μου διὰ τῆς εὐημερίας ἔτι θέλουσιν ἐξαπλωθῆ, καὶ ὁ Κύριος ἔτι θέλει παρηγορήσει τὴν Σιών, καὶ ἔτι θέλει ἐκλέξει τὴν Ἱερουσαλήμ. Τότε ὕψωσα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ τέσσαρα κέρατα. Καὶ εἶπα πρὸς τὸν ἄγγελον τὸν λαλοῦντα μετ' ἐμοῦ· Τί εἶναι ταῦτα; Καὶ ἀπεκρίθη μοι· Ταῦτα εἶναι τὰ κέρατα τὰ διασκορπίσαντα τὸν Ἰούδα, τὸν Ἰσραὴλ καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ. Καὶ ὁ Κύριος μοι ἔδειξε τέσσαρας τεχνίτας. Τότε εἶπα· Τί ἦλθαν οὗτοι νὰ κάμωσι; Καὶ ἐλάλησε, λέγων· Ταῦτα εἶναι τὰ κέρατα τὰ διασκορπίσαντα τὸν Ἰούδα, ὥστε οὐδεὶς ἐσήκωσεν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ· ἀλλ' οὗτοι ἦλθαν διὰ νὰ κατατροπώσωσιν αὐτά, διὰ νὰ ἐκβάλωσι τὰ κέρατα τῶν ἐθνῶν, τῶν ἐπαράντων τὸ κέρας αὐτῶν ἐπὶ τὴν γῆν τοῦ Ἰούδα, διὰ νὰ διασκορπίσωσιν αὐτήν.

Και ὕψωσα πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἓνας ἄνθρωπος με σχοινί μετρήσεως στο χέρι του. Τότε εἶπα· Πού υπάγεις; Καὶ μου εἶπε· Να μετρήσω τὴν Ἱερουσαλήμ, γιὰ νὰ ἰδῶ ποιο εἶναι τὸ πλάτος τῆς καὶ ποιο εἶναι τὸ μήκος τῆς. Καὶ ἰδοὺ, ὁ ἄγγελος ποὺ μιλοῦσε μαζί μου ἐξήλθε, καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξήλθε εἰς συνάντησή του, καὶ του εἶπε· Τρέξε, μίλησε πρὸς αὐτὸν τὸν νέο, λέγοντας· Ἡ Ἱερουσαλήμ θα κατοικηθῆ ὡς πόλεις χωρὶς τείχη, ἐξαιτίας τοῦ πλήθους τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν κτηνῶν μέσα σ' αὐτήν· διότι ἐγώ, λέγει ὁ Κύριος, θα εἶμαι σ' αὐτὴν τείχος πυρὸς ὀλόγυρα, καὶ θα εἶμαι δόξα ἐν μέσῳ αὐτῆς. ὦ, ὦ, ἐξέλθετε καὶ φύγετε ἀπὸ τὴ γῆ τοῦ βορρᾶ, λέγει ὁ Κύριος· διότι σας διεσκόρπισα ὡς τοὺς τέσσερις ἀνέμους τοῦ οὐρανοῦ, λέγει ὁ Κύριος. Σώσον τὸν εαυτὸν σου, ὦ Σιών, ἐσὺ ποὺ κατοικεῖς με τὴ θυγατέρα τῆς Βαβυλώνας. Διότι οὕτω λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων· Μετὰ τὴ δόξα με ἀπέστειλε πρὸς τὰ ἔθνη ποὺ σας ἐλεηλάτησαν· διότι ἐκεῖνος ποὺ σας ἀγγίζει ἀγγίζει τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ του.

Διότι, ἰδοὺ, θα σείσω τὴν χεῖρα μου ἐναντίον αὐτῶν, καὶ θα γίνουν λάφυρο στους δούλους τους· καὶ θα γνωρίσετε ὅτι ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων με ἀπέστειλε. Ψάλλε καὶ ευφραίνου, θυγάτηρ Σιών· διότι, ἰδοὺ, ἐρχομαι, καὶ θα κατοικήσω ἐν τῷ μέσῳ σου, λέγει ὁ Κύριος. Καὶ πολλὰ ἔθνη θα προσκολληθοῦν στὸν Κύριο ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ θα εἶναι λαὸς μου· καὶ θα κατοικήσω ἐν τῷ μέσῳ σου, καὶ θα γνωρίσεις ὅτι ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων με ἀπέστειλε πρὸς σέ. Καὶ ὁ Κύριος θα κληρονομήσει τὸν Ἰούδα ὡς μερίδα αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγία γῆ, καὶ πάλιν θα ἐκλέξει τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἀς σιωπά πάσα σαρξ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· διότι ἐξηγέρθη ἐκ τοῦ ἁγίου κατοικητηρίου αὐτοῦ. Ζαχαρίας 1:12–2:13.

Οἱ υποσχέσεις τοῦ Κυρίου ὅτι θα ἐκλέξει καὶ πάλιν τὴν Ἱερουσαλήμ ἐκπληρώθηκαν ὅταν ὁ ἀρχαῖος Ἰσραὴλ ἀνοικοδόμησε τὴν Ἱερουσαλήμ μετὰ τὴν αἰχμαλωσία του στὴ Βαβυλώνα· ὅμως οἱ προφῆτες ομιλοῦν περισσότερο γιὰ τὶς ἐσχάτες ἡμέρες παρά γιὰ τὶς ἡμέρες κατὰ τὶς ὁποῖες ἐζήσαν.

Ο Κύριος «εξηγέρθη εκ του αγίου ναού αυτού» στις 22 Οκτωβρίου 1844, όταν ανήλθε και μετέβη από τα Άγια στα Άγια των Αγίων, οπότε «πάσα σαρξ» έπρεπε «να σιωπά» ενώπιον του Κυρίου, διότι είχε φθάσει η αντιτυπική Ημέρα του Εξιλασμού, σύμφωνα με το Αββακούμ 2:20.

Αλλ' ο Κύριος είναι εν τω αγίω ναώ αυτού· ας σιωπά ενώπιον αυτού πάσα η γη. Αββακούμ 2:20.

Εκείνον τον καιρό, ο Ιωάννης, στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, έλαβε εντολή να μετρήσει τον ναό, τον οποίο είδε ο Ζαχαρίας όταν «σήκωσεν έτι τους οφθαλμούς» αυτού, «και είδον, και ιδού άνθρωπος, και εν τη χειρί αυτού σχοινίον μέτρου». Τότε ο Ζαχαρίας είπε: «Πού υπάγεις;» Και ο Ιωάννης είπε προς τον Ζαχαριάν: «Να μετρήσω την Ιερουσαλήμ, διά να ίδω ποίον είναι το πλάτος αυτής και ποίον το μήκος αυτής». Η ιστορία της ανοικοδομήσεως της Ιερουσαλήμ μετά την αιχμαλωσία των εβδομήκοντα ετών, και η ιστορία που άρχισε το 1798 αλλά κατέληξε σε εξέγερση όταν έφθασε ο τρίτος άγγελος το 1844, αμφότερες προσδιορίζουν το έργο που άρχισε την 11η Σεπτεμβρίου 2001.

Το νότιο βασίλειο, η πόλη της Ιερουσαλήμ και ο βασιλιάς Δαβίδ αποτελούν όλα την «κεφαλή», όπου πρόκειται να φανερωθεί ο χαρακτήρας του Θεού. Το βόρειο βασίλειο αντιπροσωπεύει το «σώμα», και όταν ο Κύριος καθόρισε να «ελεήσει πάλιν την Ιερουσαλήμ» και να «παρηγορήσει αυτήν» και να «εκλέξει αυτήν» εκ νέου, προσδιορίζει τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, η οποία περιλαμβάνει τη συνένωση των ζηρών οστών των νεκρών της Λαοδικείας, και κατόπιν την αναζωογόνηση εκείνων των οστών σε ισχυρό στράτευμα.

Αυτό το έργο παριστάνεται στο τριακοστό έβδομο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, και παριστάνεται μέσω των βόρειου και νότιου βασιλείων, τα οποία παρέχουν μια παρομοίωση του έργου της εκπληρώσεως της επαγγελίας της διαθήκης να γράψει τον νόμο Του επάνω στις καρδιές και στις διάνοιες των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Από τις δύο ράβδους, η μία, και μόνον η μία, προσδιορίζεται ως η κεφαλή, και εάν πιστεύετε, εάν οι οφθαλμοί σας δύνανται να διακρίνουν και τα ώτα σας να εννοήσουν, αυτό προσδιορίζει την άλλη ράβδο ως το σώμα.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

Επάνω στο θεμέλιο που ο Ίδιος ο Χριστός είχε θέσει, οι απόστολοι οικοδόμησαν την εκκλησία του Θεού. Στις Γραφές η εικόνα της ανεγέρσεως ναού χρησιμοποιείται συχνά για να καταδείξει την οικοδόμηση της εκκλησίας. Ο Ζαχαρίας αναφέρεται στον Χριστό ως τον Κλάδο, ο οποίος επρόκειτο να οικοδομήσει τον ναό του Κυρίου. Μιλεί για τους εθνικούς ως συνεργούντες στο έργο: «Και οι μακράν όντες θέλουσιν ελθεί και οικοδομήσει εν τω ναώ του Κυρίου»· και ο Ησαΐας δηλώνει: «Οι υιοί των αλλοφύλων θέλουσιν οικοδομήσει τα τείχη σου». Ζαχαρίας 6:12, 15· Ησαΐας 60:10.

Γράφοντας σχετικά με την οικοδόμηση αυτού του ναού, ο Πέτρος λέγει: «Προσερχόμενοι προς Αυτόν, ως προς λίθον ζώντα, αποδοκιμασθέντα μεν υπό των ανθρώπων, εκλεκτόν όμως παρά τω Θεώ και πολύτιμον, και σεις επίσης, ως λίθοι ζώντες, οικοδομείσθε οίκος πνευματικός, ιεράτευμα άγιον, διά να προσφέρητε πνευματικός θυσίας, ευπροσδέκτους εις τον Θεόν διά Ιησού Χριστού.» 1 Πέτρου 2:4, 5.

«Στο λατομείο του Ιουδαϊκού και του Εθνικού κόσμου οι απόστολοι εργάζονταν, εξάγοντας λίθους για να τους τοποθετήσουν επάνω στο θεμέλιο. Στην επιστολή του προς τους πιστούς στην Έφεσο, ο Παύλος είπε: “Αρα λοιπόν δεν είστε πλέον ξένοι και πάροικοι, αλλά συμπολίτες των αγίων και οικείοι του Θεού· και εποικοδομηθήκατε επάνω στο θεμέλιο των αποστόλων και προφητών, όντος ακρογωνιαίου λίθου αυτού του Ιησού Χριστού· εν τω οποίω πάσα η οικοδομή, συναρμολογουμένη καλώς, αυξάνει εις ναόν άγιον εν Κυρίω· εν τω οποίω και σεις συνοικοδομείσθε εις κατοικητήριον του Θεού διά του Πνεύματος.” Εφεσίους 2:19–22.»

«Και προς τους Κορινθίους έγραψε: “Κατά τη χάρη του Θεού, που μου δόθηκε, ως σοφός αρχιτέκτων έθεσα το θεμέλιο, και άλλος εποικοδομεί επ’ αυτού. Ας προσέχει όμως ο καθένας πώς εποικοδομεί επάνω σ’ αυτό. Διότι άλλο θεμέλιο ουδείς δύναται να θέσει παρά εκείνο που έχει τεθεί, το οποίο είναι ο Ιησούς Χριστός. Εάν δε κάποιος εποικοδομεί επί τούτου του θεμελίου χρυσόν, άργυρον, τιμίους λίθους, ξύλα, χόρτον, καλάμην, το έργο εκάστου θα γίνει φανερό· διότι η ημέρα θα το καταστήσει έκδηλο, επειδή εν πυρί αποκαλύπτεται· και το πυρ θα δοκιμάσει το έργο εκάστου, ποίας ποιότητας είναι.” Α΄ Κορινθίους 3:10–13.

«Οι απόστολοι οικοδόμησαν επάνω σε ασφαλές θεμέλιο, δηλαδή στον Βράχο των Αιώνων. Σε τούτο το θεμέλιο έφεραν τους λίθους που εξόρυξαν από τον κόσμο. Οι οικοδόμοι δεν εργάσθηκαν χωρίς εμπόδια. Το έργο τους κατέστη υπερβολικά δύσκολο εξαιτίας της αντιθέσεως των εχθρών του Χριστού. Έπρεπε να αγωνισθούν εναντίον της μισαλλοδοξίας, της προκαταλήψεως και του μίσους εκείνων που οικοδομούσαν επάνω σε ψευδές θεμέλιο. Πολλοί από εκείνους που εργάζονταν ως οικοδόμοι της εκκλησίας θα μπορούσαν να παρομοιασθούν με τους οικοδόμους του τείχους κατά τις ημέρες του Νεεμία, για τους οποίους είναι γραμμένο: “Those who built on the wall, and those who carried burdens, with those who loaded, each worked with one hand in the work, and with the other held a weapon.” Νεεμίας 4:17.» Πράξεις των Αποστόλων, 595–597.